

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av 9 § lagen om utsökning av skatter och avgifter i utsökningsväg

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen förslås att lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg ändras så att verkställigheten kan förbjudas eller förordnas bli avbruten om inte rättelseyrkandet, de ordinarie besvären eller grundbesvären är uppenbart obefogade. Som villkor för förbudet eller avbrottet kan bestämmas att den som framställt yrkandet måste ställa säkerhet, om indrivningen av fordran eller verkställigheten annars kunde

äventyras. Gälldenären skall dessutom få rätt att alltid få verkställigheten avbruten genom att ställa säkerhet. Till den del i skatteutsökningslagen inte finns bestämmelser om förbud mot och avbrytande av verkställigheten, föreslås att bestämmelserna i utsökningslagen tillämpas.

Lagen avses träda i kraft så snart som möjligt.

MOTIVERING

1. Nuläge

I lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg (367/1961), nedan *skatteutsökningslagen*, bestäms i 9 § 1 mom. att verkställigheten kan förbjudas och avbrytas om det i fråga om fastställandet eller debiteringen av en fordran har framställts ordinarie besvär, grundbesvär eller rättelseyrkande beträffande beskattningen eller förskottsuppbörden. Enligt bestämmelsen kan den myndighet som behandlar ändringsansökan eller rättelseärendet helt eller till någon del förbjuda eller avbryta verkställigheten, om det finns skäl därtill. Ansökan om förbud eller avbrott avgörs av skatterättsenämnden, länsrätten eller högsta förvaltningsdomstolen.

I 9 § 2 mom. skatteutsökningslagen sägs att om den vars egendom har utmätts, på grundval av besvär eller rättelseyrkande önskar söka avbrytande av verkställigheten, skall han omedelbart eller senast den åttonde

dagen efter utmätningen underrätta utmätningssmannen därom. Meddelandet avbryter verkställigheten. I paragrafens 3 mom. finns bestämmelser om hur ansökan om avbrytande av verkställigheten skall göras. Den skriftliga ansökan riktas till utmätningssmannen. Till ansökan fogas ett intyg om att en rättelseansökan eller ett rättelseärende är anhängigt, eller besvärsskriften med motiveringar. Utmätningssmannen skall enligt 4 mom. utan dröjsmål skicka ansökan om avbrytande med bilagor till den behöriga besvärs- eller rättelsemyndigheten. I paragrafens 5 mom. finns bestämmelser om givande av anvisning om grundbesvär.

I 10 § 1 mom. skatteutsökningslagen finns bestämmelser som gäller det fall att gälldenären har lämnat ett meddelande om sin avsikt att söka avbrytande av verkställighet, men inte inom utsatt tid lämnar in en skriftlig ansökan om avbrytande till utmätningssmannen. I det fallet fortsätter verkställigheten. I 2 mom. bestäms om giltighetstiden för för-

ordnandet om förbud mot eller avbrytande av utsökningen. I 3 mom. ingår ett förbud mot sökande av ändring i beslut som gäller ansökan om avbrytande. En ansökan om förbud eller avbrytande behöver enligt 4 mom. inte behandlas i sammansättning med flera medlemmar.

Arbetsgruppen för rättsskydd inom beskattningen ansåg i sin mellanrapport (finansministeriets arbetsgruppsbetänkanden 17/97), att möjligheten till indrivning av skatter utan beslut med laga kraft borde finnas kvar på grund av beskattningens masskaraktär. Inte heller kan det faktum att besvär har anförts mot en skatt automatiskt leda till att skattebetalningen skjuts upp och utsökningen förbjuds eller avbryts. Arbetsgruppen ansåg dock att lagens bestämmelser om grunderna för förbud mot och avbrytande av utsökningen var otillräckliga. Den ansåg att den skattskyldige alltid borde ha rätt att förhindra utsökningen genom att ställa en tillräcklig säkerhet.

I samband med reformen av ändringssökandet vid utsökning förnyades också de allmänna bestämmelserna om förbud mot och avbrytande av verkställighet. Bestämmelserna om avbrytande samlades i 9 kap. utsökningslagen (37/1895). De gäller avbrytande i samband med utsökningsbesvär och anvisning om väckande av talan i verkställighetstvist. Dessutom finns i 3 kap. 12 § 2 mom. utsökningslagen, som gäller sökande av ändring i utsökningsgrunden, en hänvisning till bestämmelserna i 9 kap. utsökningslagen, vilka därmed blir tillämpliga också när ändring söks i utsökningsgrunden.

2. Föreslagna ändringar

2.1. Förbuds- och avbrottsbestämmelser

Eftersom bestämmelsen om avbrytande och förbud i 9 § 1 mom. skatteutsökningslagen är av ganska allmän karaktär, borde den förtydligas i fråga om grunderna för avbrytande och förbud. Av rättssäkerhetskäl borde utgångsläget vara att en ansökan om förbud eller avbrytande i ett ärende som verkställs utan dom eller beslut av domstol skall godkännas. Situationen är delvis en annan bl.a. då man verkställer en dom eller ett beslut av underrätten. Ärendet har då redan en gång behandlats fullständigt i domstol eller motparten har åtminstone haft möjlighet till detta (tredskodom).

Förutom att grunderna för avbrytande och förbud preciseras borde 9 § 1 mom. skatteutsökningslagen också vad beträffar innehållet i beslutet om avbrytande och förbud förhållas med bestämmelserna i utsökningslagen.

Av ovan nämnda orsaker föreslås 9 § 1 mom. skatteutsökningslagen bli ändrad så att verkställigheten av en fordran kunde förbjudas eller avbrytas, om inte besvären eller rättelseyrkandet är uppenbart ofogade. Förslaget gäller inte uppskov med skattebetalning, som regleras i 90 § lagen om beskattningsförfarande (1558/1995).

Den myndighet som behandlar ändringsansökan eller skatterättelseärendet har prövningsrätt i fråga om när besvär eller ett rättelseyrkande kan anses vara uppenbart ofogade. I annat fall kunde man genom helt ofogade besvär, grundbesvär och rättelseyrkanden förhindra verkställigheten. Om de rättsfrågor eller fakta som påverkar avgörandet ens i någon mån kan bli föremål för tolkning eller är oklara eller om rättspraxis har varit oenhetlig, borde verkställigheten förbjudas eller avbrytas.

Den föreslagna bestämmelsen skall i princip gälla förutom skatterättelsenämnden och fullföljdsdomstolen i första instans, dvs. länsrätten, också högsta förvaltningsdomstolen. Det torde dock vara klart att när det redan av en besvärsinstans föreligger ett avgörande som är till nackdel för den som har begärt förbud eller avbrytande, kan man förhålla sig mera återhållsam till begäran än i första instans.

Ett villkor för förbudet eller avbrytandet kunde vara att gäldenären ställer säkerhet, om indrivningen eller verkställigheten av fordran annars kunde äventyras. Därmed kunde man minska risken att tillgångar skingras medan fordran är under behandling hos rättelse- eller fullföljdsmyndigheten. Det är dock inte meningen att säkerhet automatiskt skall krävas. När man överväger behovet av säkerhet, skall man beakta dels karaktären av gäldenärens verksamhet, dels bl.a. fordringens belopp. Ett redan utfärdat förordnande om förbud eller avbrytande kunde senare ändras så att man av gäldenären kräver säkerhet, om det verkar som om indrivningen eller verkställigheten av skatten eller någon annan fordran äventyras på grund av förordnandet om förbud eller avbrytande.

Till exempel om gäldenären inte kan ställa säkerhet kan man förfara så att utmätning av

egendomen tillåts med stöd av 9 kap. 15 § 1 mom. utsökningslagen, men samtidigt förbjuds försäljning av egendomen och redovisning av medlen. Utmätningssmannen kan märka den utmäta egendomen och lämna den hos gäldenären med stöd av 4 kap. 17 § utsökningslagen. Enligt 4 kap. 30 § utsökningslagen innebär utmätningen en förvaltningsbegränsning, dvs. gäldenären får inte förstöra eller till borgenärens nackdel överlåta eller pantsätta den utmäta egendomen eller annars råda över den. I 11 § 3 mom. skatteutsökningslagen sägs att om utmätning har verkställts för indrivning av en fordran inom preskriptionstiden på fem år, förhindrar det faktum att preskriptionstiden har löpt ut inte att betalning kan fås ur den utmäta egendomen.

Vidare föreslås att gäldenären alltid skall ha möjlighet att av den myndighet som prövar ändringsansökan eller rättelseyrkandet få ett förordnande om förbud mot eller avbrytande av utsökningen, i det fall att han vill ställa säkerhet för fordran. Principen är densamma som i 3 kap. 7 § utsökningslagen, enligt vilken gäldenären kan förhindra verkställigheten genom att ställa en s.k. avvärjningssäkerhet om underrättens beslut verkställs innan det har vunnit laga kraft.

I praktiken godkänns i skatteärenden också i dag begäran om förbud eller avbrytande i de flesta fall. Därmed kommer en ändring av ordalydelsen i 9 § 1 mom. skatteutsökningslagen i en riktning som lättare tillåter utfärdande av ett förordnande om förbud eller avbrytande knappast att innebära någon markant ändring i nuvarande praxis. I viss mån kan ändringen dock antas förebygga sådana situationer i vilka en ansökan om förbud eller avbrytande enligt nuvarande bestämmelser skulle ha förkastats, men beskattningen senare väsentligt ändras genom beslutet beträffande skattebesvären. Också rättigheten att i alla situationer kunna avvärja verkställigheten genom att ställa säkerhet är ägnad att förbättra gäldenärens rättssäkerhet vid indrivning av direkt utsökningsbara fordringar. Detta gäller särskilt de fall då den som ansökt om ändring och den handläggande myndigheten har olika uppfattning om hur det kommer att gå med besvären eller rättelseyrkandet.

Säkerheten skall när det gäller både förbud mot och avbrytande av verkställigheten ställas till utmätningssmannen. Ett annat alternativ hade varit att föreslå att innan utsök-

ningsärendet är anhängigt och utsökning för indrivning av fordran förbjuds, skall säkerheten ställas till skatteuppbördsmyndigheterna, på samma sätt som när anstånd beviljas med skattebetalning. Men eftersom innebörden i förordnandena om förbud och avbrytande vid utsökning ofta ses som densamma, kunde det råda oklarhet om till vem säkerheten i varje enskilt fall skall ställas. Eftersom den förslagna lagen dessutom gäller också andra fordringar än skattefordringar, föreslås att också när verkställigheten förbjuds, skall säkerheten ställas till utmätningssmannen. Men eftersom parten inte har något intresse av att ställa säkerhet innan motparten, t.ex. beskattaren, ansöker om utsökning, skall en sådan inte i allmänhet ställas i förväg. Först i det skede när utsökningsärendet blir anhängigt, skall den part som har ansökt om förbud mot verkställigheten ställa säkerhet för att förhindra att utsökningsåtgärderna inleds. Att ärendena i dag är relativt fåtaliga ger vid handen att värderingen och mottagandet av säkerheterna inte kommer att ge utsökningsmyndigheterna oskäligt mycket arbete.

Vad som ovan konstaterats om ställande av säkerheten till utmätningssmannen, torde inte förhindra att man t.ex. i fråga om skattefordringar förfar så att den skattskyldige ställer säkerheten till skattemyndigheten, som efter att ha fått säkerheten avstår från att ansöka om utsökning. Skattemyndigheterna tar också i dag emot säkerheter i ärenden som gäller anstånd med skattebetalning.

Om verkställigheten förbjuds eller förordnas bli avbruten, skall den utmätning som redan skett i ärendet enligt förslaget återtas, om den myndighet som behandlar ändringsansökan eller rättelseyrkandet så förordnar. Dessa bestämmelser motsvarar 3 kap. 12 § 2 mom. utsökningslagen. Såsom ovan konstaterats är ett alternativt förfarande till kravet på säkerhet att den utmätning som redan har skett får bestå eller att framtida utmätning av egendom tillåts. Men om det är frågan om utmätning av t.ex. omsättningstillgångar, kan det vara till fördel för den som ansökt om ändring eller yrkat rättelse att ställa säkerhet så att utmätningen återtas.

2.2. Tillämpliga bestämmelser i utsökningslagen

Till övriga delar kommer på grund av den föreslagna hänvisningsbestämmelsen att tillämpas bestämmelserna i 9 kap. utsöknings-

lagen, som gäller avbrytande på grund av utsökningsbesvär och verkställighetstvist. Regleringen motsvarar till denna del 3 kap. 12 § 2 mom. utsökningslagen, i vilket det på motsvarande sätt hänvisas till 9 kap. utsökningslagen.

Den föreslagna hänvisningen till 9 kap. 14 § utsökningslagen innebär bl.a. att ett förordnande om avbrytande kunde ges både på partens begäran och på tjänstens vägnar. Förordnandet kunde ges interimistiskt utan att motparten hörs.

Hänvisningen till 9 kap. 15 § 1 mom. utsokningslagen innebär att man också i skatteutsökningsärenden kunde tillämpa utsökningslagens flexibla bestämmelser om innehållet i förordnandet om avbrytande. Enligt 9 § 1 mom. skatteutsökningslagen kan utsoknningen av en fordran förbjudas helt eller till någon del. Också enligt förslaget är detta möjligt. Verkställigheten kunde därmed förbjudas eller avbrytas antingen helt eller endast i fråga om ett visst förordnande eller föremål eller viss egendom. I förbuds- eller avbrottsförordnandet kunde man också begränsa det belopp till vilket utsokning är möjlig eller tillåta utmätning av egendom, men förbjuda försäljning av egendomen eller redovisning av de influtna medlen. För en kungjord auktion gäller enligt 9 kap. 15 § 1 mom. utsokningslagen strängare villkor för avbrytande än vanligt. Bestämmelserna om återtagande av verkställighet i nämnda paragraf 2 mom. blir inte tillämpliga.

Någon hänvisning till 9 kap. 16 § 1 mom. utsokningslagen föreslås inte, eftersom det i 10 § 2 mom. skatteutsökningslagen finns en bestämmelse som gäller giltighetstiden för ett förordnande om avbrytande. Den som har gett förordnandet om avbrytande kan också återta det, ändra det eller ge ett nytt förordnande. Denna princip som framgår av 9 kap. 16 § 2 mom. utsokningslagen gäller också i dag i skatteutsökningsärenden.

I 9 kap. 17 § utsokningslagen föreskrivs att den som meddelar ett förordnande om avbrott genast skall underrätta den berörda utmätningssmannen om förordnandet och om ändringar i det. Denna bestämmelse skall dock inte tillämpas, eftersom det i 9 och 10 § förordningen om utsokning av skatter och avgifter i utsokningsväg (368/1961), nedan *skatteutsökningsförordningen*, finns en bestämmelse om meddelande. Enligt förordningens 9 § 1 mom. skall den myndighet, till vilken utmätningssmannen i enlighet med

9 § 4 mom. skatteutsökningslagen har översänt ansökan om avbrytande, ge sitt utslag och översända det till utmätningssmannen inom 30 dagar. Också av ett beslut som gäller påförande eller debitering av en fordran skall en kopia då skickas till utmätningssmannen. Men om verkställigheten förbjuds utan en ansökan om avbrytande till utmätningssmannen, skall den myndighet som meddelat förbudet enligt 10 § skatteutsökningsförordningen ofördröjligen meddela uppberdsmyndigheten, som i sin tur skall underrätta den myndighet som skall indriva skatten eller avgiften om förbudet.

Den föreslagna hänvisningen till 9 kap. 18 § utsokningslagen innebär att utmätningssmannen efter att ha fått vederbörandes meddelande om förbudet mot eller avbrytandet av verkställigheten handlar i enlighet härmed. Han får dock inte förbjuda eller avbryta verkställigheten förrän personen i fråga har ställt säkerhet, om detta har angivits som villkor för förbudet eller avbrottet. De verkställighetsåtgärder som redan vidtagits förblir i kraft, om inte beslutet om avbrott innehåller ett förordnande om återkallande av dem.

2.3. Tillämpningsområde

De föreslagna bestämmelserna skall tillämpas dels på ärenden som gäller beskattning och förskottsuppbörd, dels på alla sådana fordringar som är indrivningsbara utan dom och beslut, enligt vad som föreskrivs i skatteutsökningslagen. Till denna kategori hör olika offentliga avgifter. Tillämpningsområdet omfattar dessutom olika sådana offentligrättsliga eller motsvarande penningfordringar som med stöd av lag eller förordning får utsokas utan dom eller beslut. I en mångfald författningar finns det hänvisningar till skatteutsökningslagen. Det är dock relativt sällsynt med ändringsansökan eller grundbesvär mot dessa fordringar.

2.4. Förslagets betydelse med tanke på försättande i konkurs

Enligt 6 § 1 mom. konkursstadgan (31/1868) måste borgenären visa att han har en "klar och ostridig fordran". Denna punkt i konkursstadgan har i rättspraxis tolkats så att en skattefordran har ansetts vara klar och ostridig även om den skattskyldige har besvärat sig och besvaren ännu inte har av-

gjorts genom ett beslut med laga kraft. Arbetsgruppen för rättssäkerheten i samband med beskattningen har påpekat detta i sin mellanrapport och konstaterat, att om domstolarna systematiskt anser skattefordringar som saknar laga kraft vara klara och ostridiga och på grundvalen av dem försätter skattskyldiga i konkurs, har de skattskyldiga oestriddigen behov av rättsskydd.

Om verkställigheten av en fordran förbjuds eller förordnas bli avbruten i samband med besvär, grundbesvär eller rättelseyrkande som gäller fastställande eller debitering av en fordran, kan fordran inte på det sätt som konkursstadgan förutsätter anses vara klar och ostridig, och gäldenären kan inte försättas i konkurs enbart på grundvalen av en fordran som är föremål för besvär. Om gäldenären har ansökt om förbud mot eller avbrytande av verkställigheten, kan domstolen vänta med att försätta honom i konkurs tills dess begäran har avgjorts. Om det finns risk för att uppskovet försämrar borgenärens ställning, kan borgenären ansöka om att säkringsåtgärder skall förordnas. I konkursstadgans nya 6 a § sägs att om det uppenbarligen finns grunder att godkänna en konkursansökan, kan den domstol som behandlar ansökan innan den beslutar om gäldenären skall försättas i konkurs förordna olika säkringsåtgärder. Som säkringsåtgärd kan t.ex. gäldenärens egendom beläggas med kvarstad för att säkerställa att borgenärerna får utdelning av egendomen.

Ett förordnande om verkställighetsförbud eller avbrytande skall enligt detta förslag bygga på att utsökningen och försättandet i konkurs förhindras i alla andra fall än de där besvären uppenbart är obefogade. Därmed torde gäldenärens rättssäkerhet i allmänhet kunna betraktas som tillfredsställande. Gäldenären kan dessutom enligt förslaget oberoende av myndighetens åsikt få verkställigheten förbjuden eller avbruten och konkursten avvärjd genom att ställa en säkerhet för fordran.

I de fall då ett utsökningensärende ännu inte är anhängigt, men t.ex. beskattaren söker gäldenären i konkurs, måste utmätningsmannen ta emot den säkerhet som angivits som villkor för förbudet mot verkställighet, varvid förordnandet om förbud träder i kraft och förhindrar att gäldenären försätts i konkurs.

3. Propositionens verkningar

Förslaget har inga ekonomiska eller organisatoriska verkningar med tanke på myndigheternas verksamhet. Att säkerheter i samband med förordnanden om förbud och avbrytande ställs till utsökningensmyndigheterna kan i någon mån öka utmätningsmännens arbetsmängd.

4. Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts som tjänstearbete vid justitieministeriet.

5. Samband med andra propositioner

Propositionen har ett visst samband med den proposition med förslag till lagar om ändring av lagen om beskattningsförfarande och 27 § lagen om förskottsuppbörd (RP 53/1998 rd.) som är under behandling i riksdagen. Båda propositionerna går ut på att lindra de skattskyldigas rättssäkerhetsproblem. Mellanrapporten av arbetsgruppen för rättssäkerheten i samband med beskattningen och utlåtandena om den ligger också till grund för båda propositionerna.

6. Ikraftträdande och övergångsbestämmelse

Lagen föreslås träda i kraft så snart som möjligt.

Den föreslagna lagen skall tillämpas på sådana ordinarie besvär, grundbesvär och rättelseyrkanden som har blivit anhängiga efter det att lagen trädde i kraft. Därmed kan man undvika en obligatorisk omprövning av förbud mot och avbrytande av verkställigheten i ärenden som är anhängiga i olika fullföljdsinstanser.

Om dock en part i ett anhängigt ärende framlägger en ny ansökan om förbud eller avbrytande, kan den handläggande myndigheten sannolikt med stöd av den nuvarande allmänna bestämmelsen om förbud och avbrytande och hänvisningsbestämmelsen i 2 § skatteutskönningslagen komma fram till ett arrangemang som motsvarar den föreslagna lagen.

I enlighet med vad som anförts ovan förelägs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av 9 § lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 29 juni 1961 om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg (367/1961) 9 § 1 mom., sådant det lyder i lag 1633/1991, som följer:

9 §

En myndighet som behandlar ordinarie besvär eller grundbesvär som gäller fastställande eller debitering av en fordran, eller ett rättelseyrkande som gäller beskattning eller förskottsuppbörd kan förbjuda utsökning av fordran eller bestämma att utsökningen skall avbrytas, om inte besvären eller rättelseyrkandet är uppenbart obefogade. Som villkor för förbudet eller avbrytandet kan bestämmas att den som gjort ansökan skall ställa säkerhet hos utmätningssmannen för betalning av fordran, om indrivningen eller utsökningen av fordran annars kunde äventyras. Om det bestäms att verkställigheten skall avbrytas, skall den utmätning som verkställts i ärendet återgå, ifall den myndighet som behandlar ändringsansökan eller rättelseyrkandet så bestämmer. Till övriga

delar gäller om förbud mot och avbrytande av verkställighet i tillämpliga delar vad som föreskrivs i 9 kap. 14 §, 15 § 1 mom., 16 § 2 mom. och 18 § utsökningslagen. Utan hinder av vad som bestäms ovan, skall den myndighet som behandlar ändringsansökan eller rättelseyrkandet förbjuda utsökningen av fordran eller bestämma att den skall avbrytas, om den som gjort ansökan önskar ställa säkerhet för betalning av fordran.

Denna lag träder i kraft den 199 .

Denna lag tillämpas på rättelseyrkanden, ordinarie besvär och grundbesvär som blir anhängiga efter det att denna lag har trätt i kraft.

Helsingfors den 5 juni 1998

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

Justitieminister *Jussi Järventaus*

Lag

om ändring av 9 § lagen om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 29 juni 1961 om indrivning av skatter och avgifter i utsökningsväg (367/1961) 9 § 1 mom., sådant det lyder i lag 1633/1991, som följer:

Gällande lydelse

En myndighet som behandlar ordinarie besvär eller grundbesvär som gäller fastställande eller debitering av en fordran, eller ett rättelseyrkande som gäller beskattning eller förskottsuppbörd kan, om det finns skäl därtill, helt eller till någon del förbjuda utsökning av fordran eller bestämma att utsökningen skall avbrytas.

Föreslagen lydelse

9 §

En myndighet som behandlar ordinarie besvär eller grundbesvär som gäller fastställande eller debitering av en fordran, eller ett rättelseyrkande som gäller beskattning eller förskottsuppbörd kan *förbjuda utsökning av fordran eller bestämma att utsökningen skall avbrytas, om inte besvären eller rättelseyrkandet är uppenbart obefogade. Som villkor för förbudet eller avbrytandet kan bestämmas att den som gjort ansökan skall ställa säkerhet hos utmätningssmannen för betalning av fordran, om indrivningen eller utsökningen av fordran annars kunde äventyras. Om det bestäms att verkställigheten skall avbrytas, skall den utmätning som verkställts i ärendet återgå, ifall den myndighet som behandlar ändringsansökan eller rättelseyrkandet så bestämmer. Till övriga delar gäller om förbud mot och avbrytande av verkställighet i tillämpliga delar vad som föreskrivs i 9 kap. 14 §, 15 § 1 mom., 16 § 2 mom. och 18 § utsökningslagen. Utan hinder av vad som bestäms ovan, skall den myndighet som behandlar ändringsansökan eller rättelseyrkandet förbjuda utsökningen av fordran eller bestämma att den skall avbrytas, om den som gjort ansökan önskar ställa säkerhet för betalning av fordran.*

Denna lag träder i kraft den
199 .

Denna lag tillämpas på rättelseyrkanden, ordinarie besvär och grundbesvär som blir anhängiga efter det att denna lag har trätt i kraft.
